కథ

నా పేరు రాజవంశీ. నా తండ్రి మిలియనీరు. ఆయనకెన్నో బిజినెస్‌లున్నాయి. బ్యాంకు అక్కౌంటులో కోట్లకొద్దీ రూపాయలు మూలుగుతున్నాయి. మాది ఇల్లు కాదు- భవనం. ఎన్నో గదులూ విశాలమైన హాల్సూ పొడుగాటి వరండాలూ అద్దాల తలుపులూ అందమైన గార్డెనూ. మా ఇంట్లో ఉన్న ప్రతి వస్తువూ అపురూపమైనది, ఖరీదైనది. మా సర్వెంట్స్ వంగివంగి ఒద్దికగా నడుస్తారు మాముందు.

నేనా ఇంట్లో యువరాజుని. నా గది చాలా పెద్దది. అందంగా అలంకరించారు దాన్ని. ఆ గదినిండా నా ఆట వస్తువులే. అవన్నీ చాలా విలువైనవి. వీడియోగేమ్స్, చెస్, క్యారమ్స్ లాంటి ఎన్నో ఇండోర్‌గేమ్స్ కొనిపెట్టారు మా పేరెంట్స్ నాకోసం. మా మామ్ నాకు అవుట్‌డోర్ గేమ్స్‌లో కూడా కోచింగ్ ఇప్పిస్తోంది.

మా మేడ మీంచి చూస్తే చుట్టూరా ఉన్న ప్రపంచం, ఆ మనుషులూ అంతా చాలా దిగువ స్థాయిలో ఉన్నట్టు కనిపిస్తారు నాకు.

మా భవన్నానుకుని ఓ చిన్న పెంకుటిల్లుంది. ఆ ఆవరణలో ఆడుకుంటూ ఉంటాడు ఒక కుర్రాడు. నా వయసే ఉంటుంది. మూడొంతులు చిక్కురుమీదే దింటూంటాడు. ఆడే ఆటలూ చీప్‌వే. కర్రాబిళ్ళా కొట్టుకుంటూనో, బొంగరాలు తిప్పుకుంటూనో, లేకపోతే తనే తయారుచేసుకున్న ఓ పేపరు గాలిపటం ఎగరేస్తూనో, చెట్టుకొమ్మల మీద కోతిలా ఊగుతూనో ఉంటాడు.

వాళ్ళ అమ్మ ఇంటి మెట్ల మీద కూర్చుని మోకాళ్ళమీద కంచం పెట్టుకుని అన్నం కలుపుతూ 'రారా నాన్నా' అని అరుస్తూంటుంది. ఆడుతూ ఆడుతూ వచ్చి ఆ ముద్దలు తింటుంటాడు వాడు. వాళ్ళ నాన్న వాడితో కలిసి దొంగాపోలీస్ ఆట ఆడుతుంటాడు. ఆరుబయట మంచంమీద వాణ్ణి పక్కనే పడుకోబెట్టుకుంటాడు అసహ్యంగా.

మా అమ్మా నాన్నా అలా లేకిగా ఉండరు. చాలా డిగ్నిఫైడ్‌గా ఉంటారు. అడుగడుగునా నాకు మేనర్స్ నేర్పుతుంటారు. నాక్కూడా అలా ఉండటమే ఇష్టం.

ఆ పక్కింటివాణ్ణి చూస్తే నాకు మహా మండుకొస్తుంటుంది. ఎందుకూ అంటే ఏం చెప్పను? నాకసలీ లోక్లాస్ వాళ్ళంటే ఇష్టముండదు. వీణ్ణి చూస్తే మరీ చిర్రెత్తుకొస్తుంది. దుమ్మూధూళీలో దొర్లుతూ చెత్త ఆటలు ఆడుకునే వెధవ మా నౌకర్లలాగా బిక్కుబిక్కుమంటూ అణకువగా ఉండకుండా ఉత్సాహం తన ఇంటి పేరన్నట్టూ, సంతోషం తన సొంత పేరన్నట్టూ, నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ దీకూ చింతా లేకుండా కుందేలు పిల్లలా గెంతుతూ, చక్కిలిగింతలు పెట్టినట్టు పకపకలాడుతుంటే తిక్కరేగదూ- దగ్గరికి పిలిచి చెంప పగలగొట్టాలనిపించదూ- ఆ నవ్వుల్ని తుడిచేసి ఆ కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళు కారిపించాలనిపించదూ-

నాకనిపిస్తుంది- నాది అలసినా... ఛఛ! అనూయపడాలంటే కూడా వాడికో అర్హతుండాలి. అందుకు కూడా పనికిరాడు

విజయం

- వలివేటి నాగచంద్రావతి

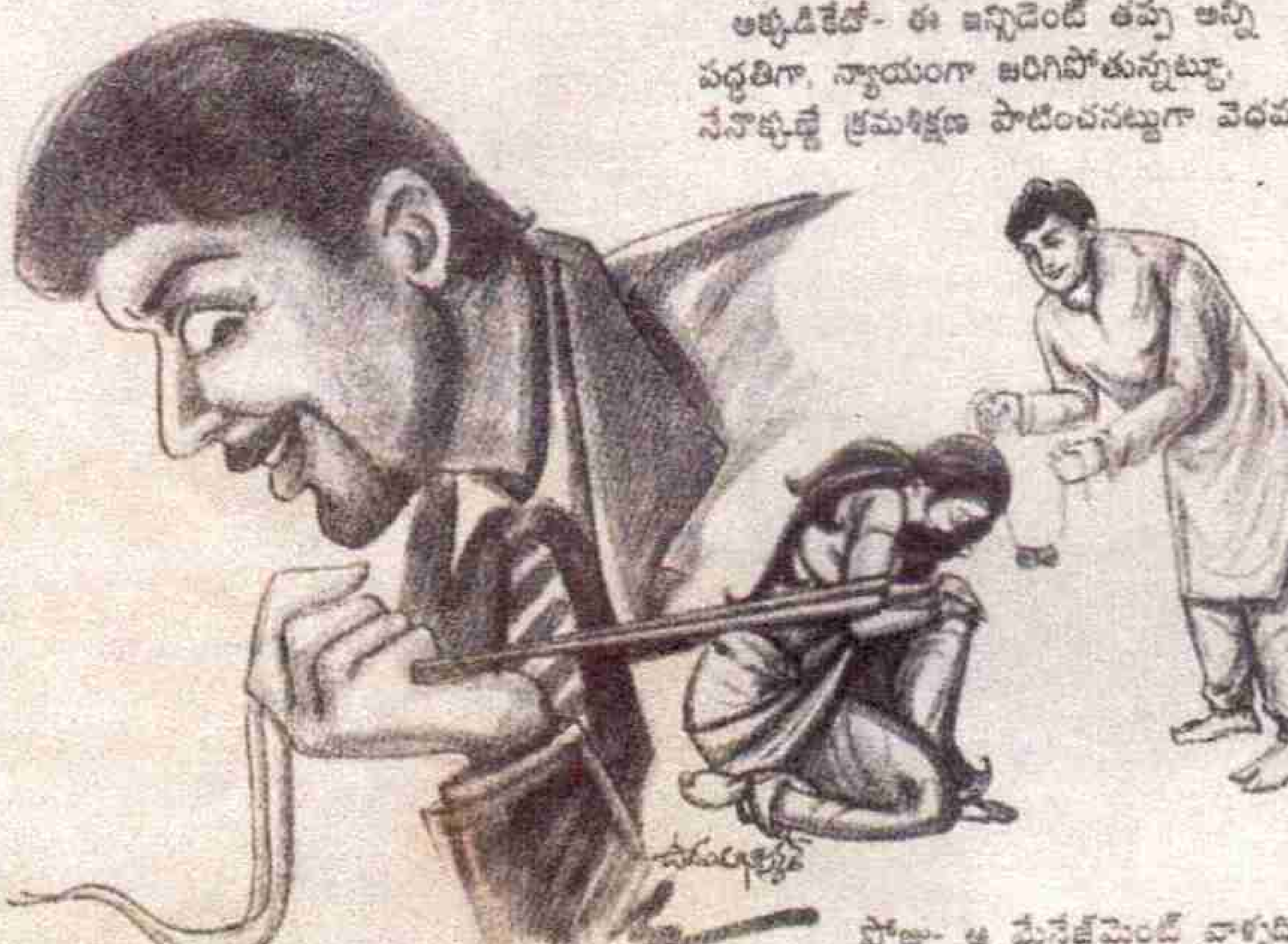

వాడు. మరేమిటంటదీ- ఏమో... వాడలా ఉండకూడదు అంతే!

అందుకే వాడి గాలిపటం మా మేడ పైదాకా వస్తే, కసిగా వాడు చూస్తుండగానే తెంపి చింపి పారేస్తాను. ట్యాబుతో వాడి నెత్తిమీద పడేటట్టుగా నీళ్ళు వదుల్తాను.

ఓసారి బాల్ ఎగరేసుకుంటూ గ్రౌండులో కనబడ్డాడు. దగ్గరికి పిలిచి తిట్టేశాను. బాల్ నా కాలికిందేసి తొక్కి పగలగొట్టేశాను. 'బాల్స్‌తో, బ్యాట్స్‌తో గ్రౌండ్‌లో ఆడాల్సింది నేను. నువ్వు కాదు. నువ్వు ఇంట్లో అచ్చంగాయలు ఆడుకో. గొప్పగా ఇప్పుడికొచ్చి నాముందు కుప్పిగంతులు వేశావో జాగ్రత్త' అని క్వార్రజేసి వేలూపుతూ బెదిరించాను.

వాడేమీ అనలేదు. విచిత్రంగా ఓ చూపు చూసి వెళ్ళిపోయాడు. వాడిమీద గెలుపు సాధించినట్టుగా ఫీలయ్యాన్నేను.

★ ★ ★

అనుకోకుండా పెద్ద ప్రాబ్లమొచ్చిపడింది. నేను చదివేది ఆషామాషీ స్కూలు కాదు. చాలా చాలా ధనవంతుల ముద్దుబిడ్డలు మాత్రమే ఆ స్కూలు మెట్లు ఎక్కే అవకాశముంటుంది. ఊరికి కాస్త దూరంగా బ్రహ్మాండంగా కట్టిన ఆ స్కూలుకి రోజూ కారులో వెళ్ళివస్తాను నేను.

ఆరోజు పక్క బెంచ్ వరుణ్‌తో చిన్న గొడవ. వాడు పోలీస్ ఆఫీసర్ కొడుకట. అయితే నాకేంటి? వాడి టెక్కు అణిగేలా వీపు వంచి నాలుగు పిడిగుద్దులు గుద్దాను. వెధవది గొప్ప గోలయిపోయింది. డిసిప్లిన్ తప్పినందుకు టీసీ ఇచ్చి ఇంటికి పంపేశారు నన్ను - సంవత్సరం మధ్యలో.

అప్పుడికేదో- ఈ ఇన్సిడెంట్ తప్ప అన్నీ పద్ధతిగా, న్యాయంగా జరిగిపోతున్నట్టూ, నేనొక్కణ్ణే క్రమశిక్షణ పాటించనట్టుగా వెధవ పోజు- ఆ మేనేజ్‌మెంట్ వాళ్ళది.

వేరే స్కూల్లో నన్ను జాయిన్ చేయటానికి పప్పా చాలా శ్రమపడాల్సి వచ్చింది. చివరికి ఓ చిన్న కార్పొరేషన్ స్కూలులో చేర్చటానికి పెద్దమొత్తం డొనేషన్ పేరున సమర్పించుకోవాల్సి వచ్చింది. పెద్ద ఎత్తున తన పరపతీ పలుకుబడీ ఉపయోగించాల్సి వచ్చింది.

అడ్మిషన్ దొరికింది.

స్కూల్లో జాయినైన మొదటిరోజే తెలిసింది నాకు ఘోరమైన సంగతొకటి- మా పక్కింటి కుర్రాడు నా క్లాస్‌మేట్. ఇంకా భయంకరమైన విషయమేమిటంటే వాడే నా బెంచ్‌మేట్ కూడా.

హు... దేవుడికి కాస్త తిక్కేమో. లేకపోతే వాడి నీడ కూడా సహించలేనే- అలాంటి ఎనిమీ పక్కకి నన్ను తోసి తమాషా చూస్తాడా- దారుణం. పైగా పుండుమీద కారం చల్లినట్టు వాణ్ణి గురించి టీచరు పొగడ్తలొకటీ- 'ఇతను రాంబాబు. క్లాసు ఫస్టు. చాలా మంచివాడు. అందరితోనూ స్నేహంగా ఉంటాడు' అని కితాబూ.

ఏడవలేకపోయాడు. చేతకానివాళ్ళే మంచితనం ముసుగులో దూరి కూర్చునేది.

టీచర్ అటు వెళ్ళగానే ఇటు వాడికి వార్నింగిచ్చేశాను- "రాంబాబువా నువ్వా? క్లాసు ఫస్టువంటగా. ఇకనుంచి అది మర్చిపో. నేనొచ్చాను. ఎవరైనా సరే, నా వెనకాలే ఉండాలి. గుర్తుంచుకో" అన్నాను సాధికారంగా.

అదేమిటో వాడదోరకం 'చూపు చూస్తాడు. దాని అర్థమేమిటో చచ్చినా బోధపడదు నాకు.

ఈసారి యూనిట్‌లో నేనే ఫస్ట్. అప్పుడే కాదు ఫైనల్ ఎగ్జామ్స్ అయ్యేదాకా దాదాపు నాకే ఫస్ట్‌ప్లేస్. అయినా అన్ని సబ్జెక్టుల్లోనూ ఆ స్కూలు టీచర్స్‌తోనే ట్యూషన్. వాళ్ళడిగినంత ఫీజు. ఇక నన్నందుకోటం వాడి తరమా!

వాడలా వెనకబడిన ప్రతిసారీ కాలరెగరేసి "ముందే చెప్పానుగా చూశావా?" అనేవాణ్ణి కవ్విస్తూ. రాంబాబు నుంచి అదే అర్థంకాని చూపు.

సంవత్సరం పూర్తి కావస్తోంది. యానివర్సరీకి రెండురోజుల ముందు స్పోర్ట్స్ పోటీలు. రాంబాబు రన్నింగ్ రేస్‌కి పేరిచ్చాడు. వాడి మొహం- అంతకన్నా వాడికింకేం వస్తేనీ. కావాలనే మిగతావన్నీ వదిలేసి నేనూ దానికే ప్రిఫరెన్స్ ఇచ్చాను. మరి వాణ్ణి ఓడించే ఛాన్స్ నేనెలా వదులుకోగలను?

రేస్ మొదలయింది. వెధవది- గజ్జిపోతులా ఉంటాడేమో నేనెంత ప్రయత్నించినా నాకన్నా పదడుగులు ముందే ఉంటున్నాడు రాంబాబు. నేననుకున్న ట్రిక్ ప్లే చేయక తప్పలేదు.

నా గురి అల్టిమేట్. పరుగుపెడుతున్న రాంబాబు పాదం పడేచోట నా ఇన్‌హేలర్ పడింది. పది సెకన్లు తొట్రుపాటు పడ్డాడు రాంబాబు. ఆ సమయం చాలు నాకు- ముందుకు దూసుకు వెళ్ళటానికి. ఫలితం- ఇప్పుడూ నేనే ఫస్ట్. ఇంకా నయం నాకు ఆస్మా ఉందని ఎవరికీ తెలీదు.

యానివర్సరీ రోజు స్టేజీ మీద చీఫ్‌గెస్ట్ చేతుల మీదుగా ఫస్ట్ ప్రైజ్ అందుకుంటూ రెండో వరుసలో కూర్చున్న రాంబాబు వంక విజయగర్వంతో చూశాను. వెలవెలా బోయే నవ్వు నవ్వాడీసారి.

★ ★ ★

ఎగ్జామ్స్ అయిపోయాయి. అక్కడితో నాకిష్టంలేని ఈ స్కూలు చదువు కూడా ముగిసిపోయింది. ముఖ్యంగా ఈ నేస్టీ రాంబాబు లాంటి వాళ్ళతో పోటీ పడాల్సిన ఆగత్యం తప్పింది.

ఫస్ట్‌వన్, ఫస్ట్‌టూ వేరే ఊళ్ళో. మిగతా ఎద్యుకేషనంతా ఇంకా దూరంగా, సామాన్యులకందని ప్రముఖ యూనివర్శిటీలో. హాస్టల్లోనూ కాలేజీలోనూ అందరూ నా లెవల్‌కి తగినవాళ్ళే. అంతా రిచ్ ఫ్యామిలీల నుంచి వచ్చినవాళ్ళే. రాంబాబూ సోంబాబూ లాంటి పిపీలికాల నీడ కూడా పడదక్కడ.

బిజినెస్ మేనేజ్‌మెంట్ పూర్తిచేశాక 'ఇంటికి వచ్చెయ్' అన్నారు పప్పా. అవును, వారసుణ్ణి కదా! యువరాజుగా అభిషేకించే సమయం. నాకు ఉద్యోగం చేసే అవసరమేమిటి? మేమే పదిమందికి నౌకరీలీయగలం.

పప్పా ఇల్లంతా రీమోడలింగ్ చేయించారు. వైభవంగానే కాదు, చాలా మోడరన్‌గా ఉందిప్పుడు.

వచ్చిన మర్నాడు ఉదయాన్నే మేడమీద అలవాటుగా ఎక్సర్‌సైజ్ చేసుకుంటూ యథాలాపంగా కిందికి, పక్కింటివైపు చూశాను. నేను వెళ్ళక మునుపు ఎలా ఉందో అలానే ఉందా పెంకుటిల్లు. ఏమీ మారలా.

ఏదో తృప్తి మనసులో.

"ప్యాలస్ లాంటి మన ఇంటి పక్కన దిష్టి చుక్కలా ఆ పెంకుటిల్లేమిటి పప్పా. లేపగొట్టకపోయారా?" అన్నాను నిరసనగా.

పప్పా గట్టిగా ఊపిరిపీల్చి వదిలాడు. నాన్న అంత గట్టిగా శ్వాస పీల్చి వదిలారూ అంటే అది సాధ్యంకాని పనీ అని చెప్పకనే చెప్పటం.

నిన్న నేను ట్రాఫిక్‌లో కారాపినప్పుడు పక్కనే రాంబాబు సైకిలు. నన్ను చూసి పలకరింపుగా నవ్వబోయాడు. రాజును చూసి సిపాయి 'హాయ్' అన్నట్టుంది. మొహం చిట్లించుకున్నాను అసహనంగా.

చిన్నబోయాడు. ఏం పర్లేదు. ఇంకిలాంటి ప్రయత్నం మరోసారి చేయడు.

ఏదో కంపెనీలో చిరుద్యోగం చేస్తున్నాట్ట రాంబాబు. డ్రైవరు చెప్పిన సమాచారమది. లేకపోతే జనాభా లెక్కల్లో మాత్రమే పేరు కనిపించేవాళ్ళకి అంతకుమించిన పదవు లొస్తాయా నా భ్రమగానీ. అయినా నా కాలికింది ఇసుకరేణువు లాంటి వాడి గురించి నేనింతలా ఆలోచించటమేమిటి? డామిట్

★ ★ ★

సుకన్య. పేరు బావుంది. ఫ్లవర్ లాంటి ఆ గార్ల్ ఇంకా బాగుంది. కంప్యూటర్ ఆపరేటర్‌గా పని జేస్తోందట మా ఆఫీస్‌లోనే.

పార్కులో రాంబాబు పక్కన చూసేదాకా ఆ అమ్మాయిని నాకింద పనిచేసే ఉద్యోగినిగా తప్ప అట్టే పట్టించుకోలేదు. కనుక్కుంటే రాంబాబు ఇంట్లోనే ఓ గదిలో అద్దెకుంటోందట. వాళ్ళిద్దరూ జంటగా కలిసి తిరగటం నాలుగయిదుసార్లు చూశాన్నేను. ఆ అమ్మాయి సరసనుంటే రాంబాబు మొహమంతా వెలుగే. కళ్ళనిండా కాంతే. అదే నాకు గిట్టంది.

అప్పుడు చూశాను పరిశీలనగా సుకన్యని. ఎలిజబెత్ టేలర్‌లా ఉంది. ఐశ్వర్యారాయ్‌లా ఉంది. అంత అందం ఉత్త పుణ్యానికి చేతికందితే ఆ బడుద్దాయి రాంబాబుకి గర్వమొచ్చెయ్యదూ.

ఆట్నే, సుకన్యకి రాంబాబు తగడు. ఆ అర్హత వాడికి లేదు. అయినా నా కళ్ళబడిన సౌందర్యాన్ని వాణ్ణి తన్నుకుపోనివ్వటమా - నెవ్వర్!

నెల్లాళ్ళలో నా పి.ఎ.గా సుకన్యకు ప్రమోషన్ ఇచ్చాను. నాకు దగ్గరగా ఉండేలా చూసుకున్నాను.

నా కారూ నా హోదా నా అందమూ నా దర్పం... అమ్మాయిలకు అయస్కాంతాలు. మనోరంజకంగా ప్రేమ, పెళ్ళి అని కాసిని తీపికబుర్లు నమ్మేలా చెబితే చాలు... సాధ్యాసాధ్యాలూ ఉచితానుచితాలూ మరిచిపోయి ఒళ్ళో వాలతారు. రాంబాబుకు 'జై' చెప్పి, సుకన్య నా ఒళ్ళో వాలింది.

వాలిన పువ్వులోని మకరందం ఆస్వాదించటం తుమ్మెద స్వభావం. దానికి ఫలితం- ఫలదీకరణ జరిగిందంటే తుమ్మెదదా బాధ్యత?

ఎన్ని కన్నీళ్ళు కారిస్తే మాత్రం బంతిపూవుని ఖరీదైన ఫ్లవర్‌వేజ్‌లో పెట్టగలమా?!

నా సహధర్మచారిణి కావాలంటే ఎన్ని అర్హతలుండాలి. తనకేవి అవి? ఆ మాటే చెప్పేశాను.

రైలుకింద పడబోయిందట. రాంబాబు

ఆపద్బాంధవుడిలా అడ్డుకున్నాడట. ఆ అమ్మాయి కష్టం విని కరిగిపోయాడట. పెద్ద మనసుతో క్షమించేసి అభయమిచ్చి ఆదరించి తాళి కట్టాడట.

ఇలే. ఇప్పుడూ సెకండే రాంబాబు.

సరదాగా ఏడిపించాలనిపించింది "నేను కొరికి విసిరేసిన పండు ఎలా ఉంది? రుచిగా ఉందా?" అన్నాను ఎగతాళిగా నవ్వుతూ.

పసుపు బట్టలతో గుడికి వెళ్ళి కోనేరు సావంచాల మీద కూర్చున్నారు వాళ్ళిద్దరూ. కావాలని వెళ్ళి వాళ్ళకి పైమెట్టు మీద కూర్చున్నాను నేను.

వెనక్కి తిరిగి నన్ను చూసి చిరునవ్వు నవ్వాడు రాంబాబు.

"అవును. నువ్వు విసిరేసిందే నేను స్వీకరించాను. వెర్రివాడివి నువ్వు. అందులోనే నా విజయమున్నదని తెలుసుకోలేకపోయావు.

సుకన్య కడుపులో పెరుగుతోంది నీ అంశ అని తెలుసుగా. రేపు వాడు నా కొడుకుగా బయటకొస్తాడు. నన్ను నాన్నా అని పిలుస్తాడు. నా కంచంలో [illegible] నా ఎంగిలి తింటాడు. [illegible] [illegible] ఇంటిలో [illegible] నీ అంశ [illegible] - నాతో దెబ్బలు కూడా తింటాడు. నేను తలుచుకుంటే వాణ్ణి ఎందుకూ పనికిరాకుండా చెయ్యగలను. చూడు రాజవంశీ, నేను ఇంకెక్కడికీ వెళ్ళను సుమా. నీకు వెర్రెక్కిస్తూ ఈ ఇంట్లోనే ఉంటా. ఇవన్నీ చూస్తూ లోలోపల ఏడవటం తప్ప నువ్వేం చేయలేవు. ఇప్పుడు చెప్పు- నీదా, నాదా విజయం" కూల్‌గా ఒక్కొక్క మాటా పట్టిపట్టి అంటున్నాడు రాంబాబు.

స్తంభించిపోయాను. నిజమా... నా కొడుకు... ఛ. నా కొడుకేంటీ... అవును. నా కొడుకే కదా... నా కొడుకు వాడి ఎంగిలి తింటాడా... వాడి చేతిలో దెబ్బలు తింటాడా... తల తిరిగిపోతోంది. వాడన్నవన్నీ మనసు తెరమీద రూపుకట్టి కనిపిస్తోంటే... పిచ్చెక్కిపోతోంది. 'భగవంతుడా ఏం చేయను..?' ★

12 స్వరచక్రాలూ, ఒక్కో చక్రానికి ఆరు మేళకర్తలూ, మొత్తం కలిపి 72 రాగాలూ... ఇదే ప్రపంచ సంగీత ముఖచిత్రం! ఇందులో అన్ని రాగాలూ నేర్చుకోవాలంటే ఒక జీవిత కాలం పడుతుందట. కానీ ఈ రాగాలన్నింటినీ కేవలం ఆరున్నర నిముషాల పాటలో వచ్చేలా కూర్చి మహామహులనూ ఆశ్చర్యంలో ముంచేశారు సంగీత దర్శకుడు స్వరవీణాపాణి.

అన్ని రాగాలూ... ఆరున్నర నిమిషాల్లో!

మన సంగీతంలో ఉన్న 72 మేళకర్త రాగాలనూ సాధన చేస్తే ప్రపంచంలోని ఏ సంగీతమైనా అలవోకగా నేర్చుకోవచ్చు. ఎలాంటి పాటలైనా మంచినీళ్ళు తాగినంత సులభంగా పాడొచ్చు. మిగతా రాగాలన్నీ ఈ 72 రాగాల నుంచే పుడతాయి. కానీ ఎన్నో సంవత్సరాలు సాధన చేస్తే తప్ప వాటిపైన పట్టురాదు. చిన్నప్పుడు నాకూ ఆ సమస్య ఎదురైంది. ఈ రాగాలన్నింటినీ సులభంగా నేర్చుకోవడానికి ఏదైనా పద్ధతి కనిపెట్టాలన్న ఆలోచనా అప్పుడే మొదలైంది. మా నాన్న ఓగేటి లక్ష్మీ నరసింహశాస్త్రి నాకు సంగీతంలో ప్రాథమిక శిక్షణ మొదలుపెట్టారు. ఆయన దగ్గర సాధన చేస్తున్నప్పుడే ఒక రాగాన్ని కొన్ని గంటలైనా పాడొచ్చూ, ఒక్క నిమిషంలోనూ ముగించొచ్చూ అని అర్థమైంది. మహావృక్షాలాంటి రాగాల్ని మరుగుజ్జు రూపంలోకి తేవడానికి సాధన చేసేవాణ్ని. ఎంత శ్రమపడ్డా పదహారేళ్ళ తరవాత కానీ ఆ ప్రక్రియ పూర్తవలేదు.

ఆరున్నర నిమిషాల్లో...

మొదట ఒక్కో రాగం ఒక్కో గంట పాటు ఉండేలా, అంటే డెబ్భై రెండు గంటల నిడివి ఉండేలా కంపోజ్ చేశా. వాటిని కుదిస్తూ [illegible] చివరికి తెలుగు తల్లిపైన రాసిన ఆరున్నర నిమిషాల నిడివున్న పాటలో 72 రాగాలూ వచ్చేలా కంపోజ్ చేశాను. ఆ తరవాత అంతే నిడివిలో అన్ని రాగాలతో సంస్కృతంలో కంచి కామాక్షిని ఆరాధించే గీతాన్ని స్వరపరిచాను. ఆయా రాగాల పేర్లనూ, వాటి క్రమాన్నీ, స్వరస్థానాలనూ తెలికగా గుర్తుపట్టేలా మూడున్నర నిమిషాల నామావళిని తయారు చేశాను. అది రాగం పేరూ, ఆ రాగంలోని స్వరాలూ, వాటి స్థానాలనూ చెప్తేలా ఉంటుంది. ఆ మొత్తం ప్రక్రియకు స్వరనిధి అన్న పేరు పెట్టా. 'అలా అనంతమైన సంగీత సాగరాన్ని చిన్న దోసిట్లో నింపే ప్రయత్నం పూర్తయింది. కంఠంలో పడితేనే నీరు తీర్థం. రాజముద్ర పడితేనే నా ప్రయత్నానికి సార్థకతా... అందుకే 'మద్రాస్ మ్యూజిక్ అకాడమీ'లో మహామహుల సమక్షంలో దాని గురించి వివరించా. 'పదేళ్ళ తరవాత ప్రతి సంగీత విద్యార్థికీ ఇది ప్రార్థనా గీతమవుతుంది' అన్నారు మంగళంపల్లి బాలమురళీ.

పునాది నాన్నదే

ఈ ఆరున్నర నిమిషాల అద్భుతం గురించి తెలుసుకుని యూనివర్సిటీ ఆఫ్ నార్త్ టెక్సాస్, సంగీతంపైన జరిగే పరిశోధన కోసం తూర్పు దేశాల నుంచి ఏకైక ప్రతినిధిగా నన్ను ఆహ్వానించింది. ఫ్రాన్స్‌కు చెందిన ప్రొఫెసర్ డానియెల్ ఈ ప్రక్రియను తమ భాషలోకి అనువదించే ప్రయత్నంలో ఉన్నారు. చిన్న వయసులోనే నాకు పాటలు పాడటం, రాయడం అలవాటయ్యాయి. 'లా' చదువుతున్నప్పుడు నా స్నేహితుడు నాగేశ్వరరావు ప్రోత్సహించడంతో విశ్వయోగి విశ్వంజీ మీద ఓ ఆల్బమ్ తీసుకొచ్చాను. తరవాత చెన్నకేశవస్వామి మీద రాసిన పాటలను రికార్డు చేయడానికి చెన్నై వెళ్ళా. అందులో మనోతో కలిసి పాడిన జానకి, ఆ పాటలు విని సంతోషంతో తన పారితోషికాన్ని నాకే ఇచ్చారు. ఆ తరవాత [illegible] సొంత ఆల్బమ్‌కు నన్ను రచయితగా, సంగీత దర్శకుడిగా తీసుకున్నారు.

ఇంటిపేరు మార్చారు...

ప్రైవేటు సంస్థలకు ఆల్బమ్‌లు చేస్తూ బిజీగా ఉన్న సమయంలో స్నేహితుడి ద్వారా తనికెళ్ళ భరణితో పరిచయమైంది. ఆయనకు నా ప్రతిభ నచ్చి దర్శకుడు శివనాగేశ్వరరావుకు పరిచయం చేశారు. ఆయనకూ పాటలు నచ్చడంతో 'పట్టుకోండి చూద్దాం' సినిమాకు తొలిసారిగా సంగీత దర్శకుడిగా అవకాశం ఇచ్చారు. ఆ సినిమాతోనే రమణమూర్తిగా ఉన్న నా పేరుని స్వర వీణాపాణి అని భరణి మార్చారు. తరవాత ఉషాకిరణ్ మూవీస్ నిర్మాణంలో మరాఠీ, గుజరాతీ సినిమాలకూ, అలెగ్జాండర్, పవిత్ర, మిథునం, దేవస్థానం లాంటి సినిమాలకూ పనిచేశా.

ప్రస్తుతం 72 రాగాలనూ 72మంది ప్రముఖ సంగీత విద్వాంసులూ, గాయనీగాయకులతో పాడించే ప్రయత్నాల్లో ఉన్నా. స్వరనిధి పేరుతో సంగీత విశ్వవిద్యాలయాన్ని ఏర్పాటు చేసి ఔత్సాహికులకు ఉచితంగా సంగీతం నేర్పించాలనీ ఉంది. కాస్త ఆలస్యమైనా నా రాగాల కల తీరినట్లే, ఆ విశ్వవిద్యాలయ కోరికా నెరవేరుతుందన్న నమ్మకం ఉంది. దానికి సంబంధించిన అన్ని వివరాలూ స్వరనిధి.ఆర్గ్‌లో చూడొచ్చు.

– గుడిమెళ్ళ మాధురీకృష్ణ, న్యూస్‌టుడే, చెన్నై